

Del af den, der er i offentlig Eje, kunne de samme Betragtninger gælde, som i hvert Tilfælde kunne gøres gældende med Hensyn til Præstetienden. Derimod vil jeg erkende, at for den Del af Kongetienden, der er i privat Eje, er det noget rundeligt at afløse den med det 24-dobbelte, de Kongetiender, der hidtil ere blevne afløste efter den bestaaende Lov, ere, saa vidt jeg ved, blevne afløste med 21 à 22 Gange den aarlige Værdi. Men jeg skal ogsaa erkende, at det ikke er let at gøre nogen Forskel paa den Del af Kongetienden, som er i Statens Eje, og den Del, der er i privat Eje, og jeg tror derfor ikke, at der er Grund til at rette nogen Kritik af nogen Betydning mod Forslaget, fordi det i al Almindelighed bestemmer, at den skal kapitaliseres med det 24-dobbelte Beløb. Det ærede Medlem fra Vestervig (N. Andersen) har særlig været imod den Bestemmelse at kapitalisere med det 24-dobbelte, og han mente, at der var saa meget mindre Grund dertil, som de Tiendejere, der ikke ønskede at faa afløst, kunde holde sig tilbage, han udtalte — Sp. 765 — „at enhver Tiendejer, der vil holde sig tilbage, kan faa Lov til at gøre det“. Denne Udtalelse forstaar jeg ikke ganske. Det er jo en Tvangsafløsning, der er Tale om, og der er ingen Tiendejer, der kan holde sig tilbage, naar hans Tiendeydere ville have Tienden afløst, og der er Plads til, at de kunne komme i Betragtning. Endelig mente det ærede Medlem for Vestervig, at der i den Omstændighed, at Østifternes Kreditforenings 4 pCt.s Obligationer for Tiden kunde købes til lidt under 90, skulde ligge, at det var meget for meget at kapitalisere med 24. Det forekommer nu ikke mig. Jeg kan i den Henseende i det væsentlige tiltræde de Betragtninger, der ere gjorte gældende fra den ærede Ordfører. Skal man nu fastsætte en Norm for Afløsningen af samtlige Tiender langt ud i Fremtiden, saa kan man ikke og efter min Opfattelse bør man heller ikke lægge de særdeles lave Kurser til Grund, som vi have i Øjeblikket. Det vilde være ubilligt, lige saa vist som jeg heller ikke mener, at det vilde have været rigtigt, hvis Kurserne havde været særlig høje, da at have lagt dem til Grund, thi da vilde man let have kommet til at maatte kapitalisere med 28 à 29. Man kunde da være kommen til at staa paa det Standpunkt, som Kirkeministeriet stillede sig paa efter Loven af 1894, at Afløsningen af Præstetienderne og andre Tiender, som Kirkeministeriet havde med at gøre, burde ske med 28 $\frac{4}{7}$ Gange den aarlige Værdi.

Forholdet vilde jo være anderledes, hvis man kunde faa indført en glidende Skala, men jeg tror ikke, at det vilde være let at faa saadan en Skala indført og heller ikke praktisk, og jeg tror vanskelig, at vi kunne komme frem ad den Vej. Der er ogsaa den Ting at tage Hensyn til, at selv om man nu kan købe 4 pCt.s Obligationer til lidt under 90, saa kunne disse Obligationer maaske, inden der er gaaet ret mange Aar, blive konverterede til 3 $\frac{1}{2}$ eller maaske 3 pCt., og saa ere Forholdene jo fuldstændig forandrede. Det forekommer mig derfor, at hvis man nu vil gaa til at fastslaa Normen for en Afløsning gennem en lang Aarrække, er det vist rigtigst at blive staaende ved det 24-dobbelte, og det har jeg i hvert Fald ingen Betæneligheder ved. Med disse Ord skal jeg paa det bedste anbefale samtlige Forslag til Gennemførelse.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Alberti): Under Finanslovens 1ste Behandling fremsatte det ærede Medlem for Ebeltoft (Neergaard) nogle Bemærkninger angaaende Skattelovene, og disse Udtalelser fra det ærede Medlem fremkom i en saadan Form, at man maatte gaa ud fra, at det ikke var hans personlige Anskuelse, men derimod de Anskuelse, der vare gældende i det Parti, hvortil han hører. Disse Udtalelser fra det ærede Medlem for Ebeltoft vare fuldt ud tilfredsstillende og tillige saa tydelige, at de ikke kunde efterlade nogen som helst Tvivl hos nogen om deres Mening. Det ærede Medlem for Skive (Dalsgaard) vilde have kunnet spare hele den lange Tale, han holdt i Dag, hvis han ganske rolig havde ladet de Udtalelser, som det ærede Medlem for Ebeltoft kom med, staa som det eneste Udtryk for Anskuelserne inden for det Parti, hvortil de begge høre. Desværre viste det sig under 1ste Behandling af Skattelovene, at det ærede Medlem for Skive nødvendigvis maatte give sine Følelser Luft. Jeg opfattede de Udtalelser, det ærede Medlem den Gang fremkom med, baade saaledes som de lode her i Salen og saaledes som de lyde i Rigsdagstidenden, som visende en ikke ringe Forskel i den Stilling som de to ærede Medlemmer indtage lige over for de 4 foreliggende Lovforslag. Jeg gik den Gang ud fra, at de Udtalelser, det ærede Medlem for Skive var fremkommen med, skyldtes Misfornøjelse med det Resultat, som Skattekommissionen paa et eller flere Punkter var kommen til, og at de som Følge deraf vare et Udtryk for en